Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ **ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΛ**

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.
Η ΚΛΑΠΕΙΣΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΑΚΤΙΚΑ, κάθε πρωΐ, ὁ διάσημος Ἄγγλος ἀστυνομικὸς Σέρλοκ Χόλμς, συνήθιζε νὰ διαβάζη στὰ πεταχτὰ τὰ νέα τῶν ἐφημερίδων. Καὶ τὸ πρωΐ αὐτὸ λοιπόν, καθισμένος μπροστὰ στὸ γραφεῖο του, φυλλομετροῦσε τὶς ἐφημερίδες, ἐνῶ ὁ βοηθός του, ὁ Χάρρυ Ταξόν, διάβαζε κι' αὐτὸς τὴν ἐφημερίδα του, καθισμένος σὲ μια πολυθρόνα, ποὺ ἦταν τοποθετημένη κοντά, καὶ σχεδὸν ἀπέναντι στὸ γραφεῖο τοῦ Σέρλοκ Χόλμς.

Ἀπόλυτη ἡσυχία ἀπλωνόταν μέσα στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ διασήμου ἀστυνομικοῦ. Ἄξαφνα ὅμως ὁ Σέρλοκ Χόλμς ταράχτηκε. Κάρφωσε τὰ βλέμματά του μ' ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον, σὲ μιὰ μικρὴ εἴδησι τῆς ἐφημερίδος ποὺ κρατοῦσε κι' ἀφοῦ τὴν διάβασε δυὸ-τρεῖς φορές, ἔπεσε σὲ βαθειὰ συλλογή.

Ὁ Χάρρυ Ταξόν, ὁ ὁποῖος ἀντελήφθη αὐτό, ἄφησε τὸ διάβασμα τῆς ἐφημερίδος του κι' ἄρχισε νὰ παρατηρῆ τὸ δάσκαλό του, προσπαθῶντας νὰ μαντέψη τὶς σκέψεις του.

Πέρασεν ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα. Τέλος ὁ Χάρρυ Ταξὸν δίπλωσε τὴν ἐφημερίδα του, σηκωθηκε ἀπ' τὴν πολυθρόνα του κι' εἶπε στὸν Σέρλοκ Χόλμς :

—Διδάσκαλε, φαίνεται πὼς ἡ εἴδησι ποὺ διαβάσατε καὶ σᾶς βύθισε σὲ τόσο βαθειὰ συλλογή, ἀφορᾶ καμμιὰ σπάνια ἐγκληματικὴ ὑπόθεσι... Ἔτσι δὲν εἶνε ;

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἄφησε τὴν ἐφημερίδα του ἀπάνω στὸ τραπέζι καὶ μ' ἕνα σοβαρὸ τόνο στὴ φωνή, ἀπάντησε στὸ βοηθό του :

—Γελιέσαι, Χάρρυ! Αὐτὸ ποὺ διάβασα δὲν εἶνε, παρὰ μιὰ ἁπλὴ ἀγγελία θανάτου, ἡ ὁποία μ' ἔκανε νὰ ξαναθυμηθῶ μερικὰ πράγματα περασμένα.

—Μήπως πέθανε κανεὶς ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς σας ; ρώτησε ἀνήσυχος ὁ Χάρρυ.

—Ἄ, μπᾶ!.. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ πέθανε, ἦταν ἁπλῶς ἕνας γνωστός μου. Γνωρίστηκα μαζύ του ἐντελῶς τυχαία!..

—Τότε, γιατὶ σᾶς ἀπασχολεῖ τόσον πολὺ ὁ θάνατός του ;

—Γιατὶ γνώρισα καλὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, μιὰ ζωὴ περιπετειώδη, ἐγκληματική, μὲ ψυχικὲς μεταπτώσεις, μεταμέλειες καὶ ἐξιλεώσεις!.. Ἄ, μ' ἀπασχόλησε πολὺ κάποτε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος!

Κι' ἐνῶ ὁ Χάρρυ περίμενε ν' ἀκούση περισσότερα, ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἔκοψε ἀπότομα τὴν κουβέντα καὶ βυθίστηκε ξανὰ στὴ συλλογή του.

Ὁ Χάρρυ Ταξόν, τακτοποιῶντας τὶς ἐφημερίδες ἀπάνω στὸ τραπέζι, κύτταζε συγχρόνως ἐπίμονα κι' ἐρευνητικὰ τὸ σκυθρωπὸ πρόσωπο τοῦ δασκάλου του. Τὸν εἶχε καταλάβει μιὰ τρομερὴ περιέργεια νὰ μάθη περισσότερα γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τόσον πολὺ εἶχε κινήσει ἄλλοτε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Σέρλοκ Χόλμς. Δὲν τολμοῦσε ὅμως νὰ ξαναρωτήση. Ἀπ' τὴν δύσκολη αὐτὴ θέσι του τὸν ἔβγαλε πολὺ γρήγορα ὁ Σέρλοκ Χόλμς, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε ἄξαφνα :

—Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, Χάρρυ, ἦταν δουλέμπορος!

—Δουλέμπορος! ἐπανέλαβε ὁ νέος ἐμβρόντητος. Κι' ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι εἶχε καταργηθῆ πειὰ τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ ἐμπόριο.

—Κι' ὅμως, Χάρρυ, ἐξακολουθεῖ νὰ διενεργεῖται καὶ σήμερα ἀκόμα. Στὸ Τομπουκτοῦ μάλιστα προστατεύεται κι' ἀπ' τὸ νόμο. Ἀλλὰ καὶ σ' ἄλλες χῶρες ἐξασκεῖται ἀπὸ πολλοὺς ἀχρείους, τελείως ἀνενόχλητα. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως γιὰ τὸν ὁποῖο σοῦ μίλησα, εἶχε πάψει νὰ ἐξασκῆ τὸ ἐμπόριο αὐτό, ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια.

—Καὶ πῶς τὸν γνωρίσατε, δάσκαλε ;

— Ἔτυνε κάποτε νὰ τὸν βοηθήσω, παιδί μου, κι' ἔτσι μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ μάθω ἕνα σημαντικὸ μέρος τῆς ζωῆς του.

Κι' ἀναστενάζοντας, πρόσθεσε :

— Εἴθε νὰ τὸν συχωρέση ὁ Θεός!..

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκριβῶς ἀκούστηκε τὸ κουδουνι τῆς πόρτας κι' ὁ Χάρρυ ἔτρεξε ν' ἀνοίξη.

Ἕνας ἄνθρωπος ὑψηλός, μὲ μεγαλοπρεπῆ ἐμφάνισι, παρουσιάστηκε στὴν πόρτα. Φαινόταν πολὺ ἀνυπόμονος. Στὸ πρόσωπό του ἦταν ζωγραφισμένη ἡ ταραχὴ καὶ ἡ φρίκη.

—Εἶμαι ὁ κ. Ὀμπριέν, ὁ συμβολαιογράφος Ὀμπριέν! ἐδήλωσε ἀμέσως, μὲ φωνὴ βραχνὴ ποὺ ἔτρεμε. Ἀναγγείλατέ με, σᾶς παρακαλῶ, στὸν κ. Χόλμς. Πρόκειται γιὰ μιὰ ὑπόθεσι ἐξαιρετικῆς σημασίας.

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ λεπτά, ὁ κ. Ὀμπριὲν βρισκότανε μπροστὰ στὸ διάσημο ἀστυνομικό.

—Κύριε Χόλμς, τοῦ εἶπε ἀμέσως, ἔρχομαι γιὰ μιὰ ὑπόθεσι, ἀπ' τὴν ὁποία ἐξαρτᾶται ἡ θέσις κι' ἡ τιμή μου. Σᾶς ἐξορκίζω σ' ὅ,τι ἔχετε ἱερόν, νὰ μὲ βοηθήσετε μ' ὅλες σας τὶς δυνάμεις.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, ποὺ τὸν ἄκουγε σκεφτικός, τοῦ ἀπάντησε μὲ ἤρεμο τόνο :

—Ἡσυχάστε, κ. Ὀμπριέν. Σᾶς γνωρίζω καλά. Μοῦ μίλησε γιὰ σᾶς ἄλλοτε ὁ γέρο-Φιρμόν, ὁ δουλέμπορος.

—Ὁ Φιρμόν, εἴπατε! φώναξε κατάπληκτος ὁ κ. Ὀμπριέν. Μιλᾶτε γιὰ τὸν κ. Φιρμόν ;.. Ἀλλ' ἀκριβῶς... ἀκριβῶς...

—Ἀκριβῶς γιὰ κεῖνον ἤρθατε ἐδῶ ; συμπλήρωσε τὴ φράσι τοῦ ἐπισκέπτου του ὁ Σέρλοκ Χόλμς, χαμογελῶντας παράξενα. Δὲν εἶν' ἔτσι ;

Ὁ συμβολαιογράφος ἔμεινε ἄναυδος. Κι' ἀφοῦ πέρασαν λίγες στιγμές, εἶπε :

—Κύριε Χόλμς, μοῦ εἶπαν πολλοὶ ὅτι ἔχετε τὴν ἱκανότητα νὰ διαισθάνεσθε τὰ πάντα. Μὲ βεβαιώσανε ὅτι εἶσθε προικισμένος μὲ μιὰ μαντικὴ δύναμι καταπληκτική. Μοῦ δίδετε τὸ δικαίωμα νὰ τὸ ἐξακριβώσω καὶ μόνος μου αὐτό ;

—Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σᾶς τὸ ἀρνηθῶ, κ. Ὀμπριέν! τοῦ ἀπάντησε μὲ εὐγένεια ὁ ἀστυνομικός. Φοβᾶμαι ὅμως μήπως σᾶς παρουσίασαν τὰ πράγματα κάπως ὑπερβολικά.

Ὁ συμβολαιογράφος ρώτησε τότε τὸν Χόλμς :

—Εἴπατε ὅτι τὸν γνωρίζατε τὸν Φιρμόν, κ. Χόλμς ;

—Μάλιστα!.. Ἂν καὶ τὸν εἶδα μονάχα μιὰ φορά, ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια, τὸν ἐγνώρισα πολὺ καλά!..

—Λοιπόν, μπορεῖτε τότε νὰ μοῦ πῆτε, γιατὶ ἤρθα ἐδῶ ;

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, χωρὶς κανένα δισταγμό, ἀπάντησεν ἀμέσως, μ' ἕνα διαπεραστικὸ τόνο στὴν φωνή του :

—Ἤρθατε γιὰ νὰ μὲ συμβουλευθῆτε σχετικὰ μὲ τὴ διαθήκη τοῦ μακαρίτη Φιρμόν!..

Ὁ Ὀμπριέν, ποὺ ἐντωμεταξὺ εἶχε καθήσει ἀπάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα, τινάχτηκε ἀπότομα καὶ φώναξε μὲ θαυμασμό :

—Τὸ βρήκατε, κ. Χόλμς!

—Τὸ θάνατο τοῦ Φιρμόν, συνέχισε ὁ ἀστυνομικός, τὸν πληροφορήθηκα ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες. Ἡ ταραχή σας πάλι κι' ὁ τρόμος σας μοῦδωσαν νὰ καταλάβω πὼς ἡ διαθήκη του ἐξαφανίστηκε. Εἶνε φυσικό, βλέπετε, ἕνας συμβολαιογράφος νὰ ἐνδιαφέρεται μᾶλλον γιὰ τὶς διαθῆκες, παρὰ γιὰ τὴν ζωὴ τῶν πελατῶν του. Ἀπ' τὴν κηλίδα πάλι τοῦ αἵματος ποὺ βλέπω ἀπάνω στὸ μανίκι σας, βγάζω τὸ σίγουρο συμπέρασμα ὅτι ἡ κλοπὴ τῆς διαθήκης δὲν ἔγινε χωρὶς βία. Κι' ἐπειδή, τέλος, σᾶς βλέπω ὑγιέστατον, εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ δοάσται τῆς κλοπῆς χτυπήσανε τὸν φύλακα τῆς διαθήκης, τὸν πρῶτο γραφέα σας ἴσως...

—Γκόνταμ! φώναξε ὁ συμβολαιογράφος κατάπληκτος. Ὅλα ὅσα εἴπατε, κ. Χόλμς, εἶνε ἀκριβέστατα. Οὔτε μάντης νὰ εἶσαστε, δὲν θὰ τὰ ξέρατε τόσο λεπτομερῶς.

—Δὲν πρόκειται περὶ μαντείας, κ. Ὀμπριέν! τὸν διέκοψε ὁ ἀστυνομικός. Μελετῶ τὰ πράγματα ἁπλῶς καὶ βγάζω συμπεράσματα

—Λοιπόν, κ. Χόλμς, εἶπε ὁ συμβολαιογράφος, τὸ γέρο-Φιρμὸν δὲν τὸν εἶδα, παρὰ μονάχα μιὰ φορά, ὅταν ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια μ' ἐπεσκέφθη στὸ γραφεῖο μου καὶ μοῦ ἐμπιστεύθηκε τὴν διαθήκη του. Χτὲς τὸ πρωΐ ἦρθε στὸ σπίτι μου ἕνας συγγενὴς τοῦ Φιρμόν, ὁ ὁποῖος μοῦ ἀνήγγειλε τὸ θάνατο τοῦ γέρου, καὶ μὲ εἰδοποίησε ὅτι τὸ ἄνοιγμα τῆς διαθήκης θὰ γινόταν σήμερα. Μοῦ ἀπεκάλυψε ἀκόμα ὅτι ὁ μακαρίτης εἶχε ἀφήσει ἕναν ἀμύθητο θησαυρὸ ἀπὸ σκόνη χρυσαφιοῦ, κοσμήματα μεγάλης ἀξίας καὶ πολύτιμα πετράδια, τὸν ὁποῖο εἶχε κρύψει σ' ἕνα μέρος μυστικό.

(Ἀκολουθεῖ)